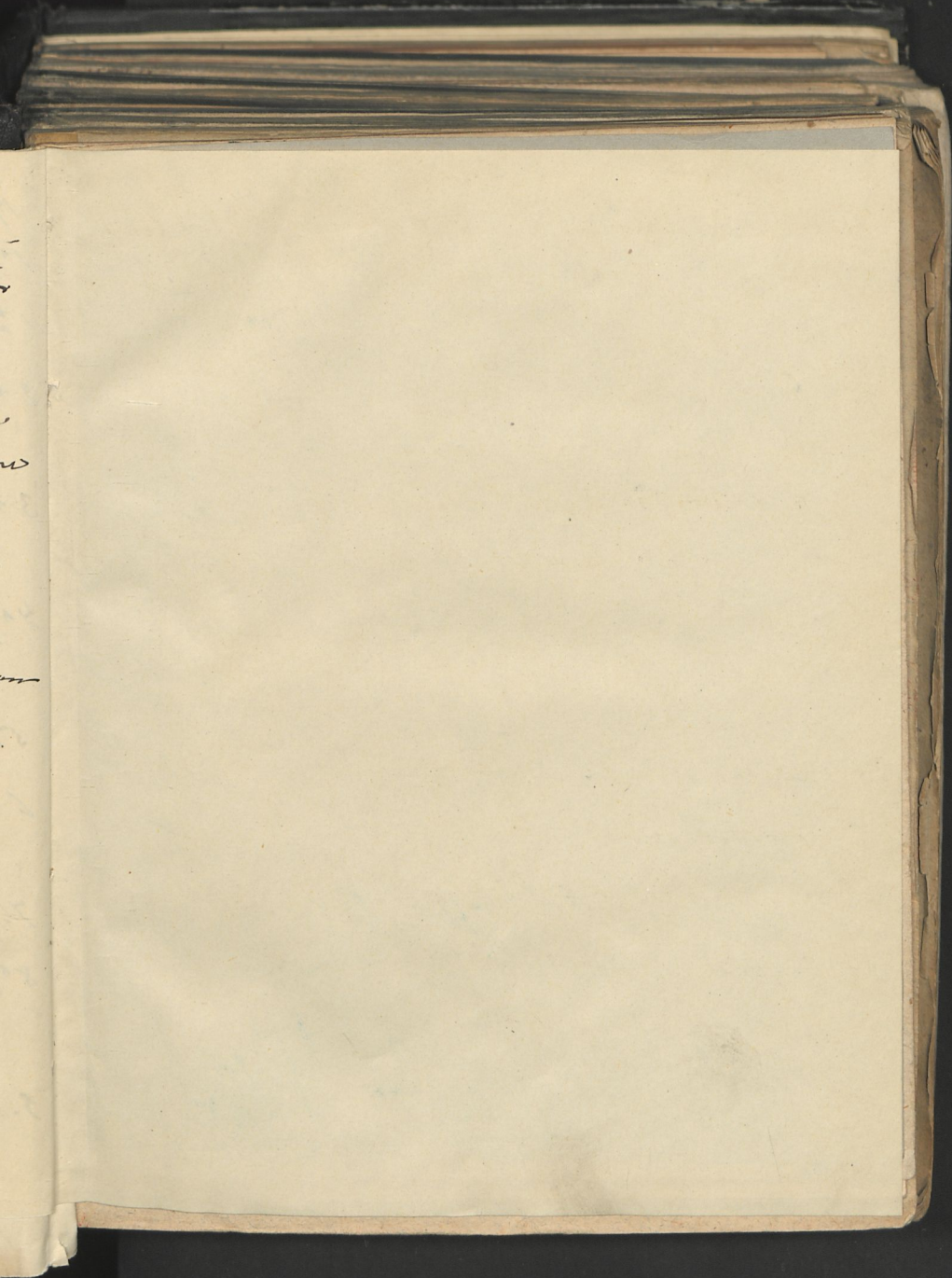

1709.

- 1^a Bodinus, Henricus: De renunciatione dotalis facta
- 1^b Bodin, Henricus: De renunciatione dotalis facta
- 2^a Bodinus, Henricus: De divorcio conjugum propter
delictum 2 tract. 1709: 1720.
- 3^a ^b Boechmer, Justus Henricus: De dominio Liti
2 tract. 1709: 1738.
- 4^a ^b Boechmer, Justus Henricus: De Discrimine tempesta-
lit maritae 2 tract. 1709: 1738
5. Ludovig, Joann. Petrus: De colonis assergitiis.
6. Ludovig, Joann. Petrus: Conductionem villarum
respondit
7. Ludovig, Joann. Petrus: De conductione perpetua
- 8^a ^b Ludovig, Joann. Petrus: De jure suffragii R. Bohemae
nial. 2 tract. 1709: 1739
9. Michaelis, Joannes Henricus: De usu LXX. interpretum
in N. testamento 1721.

10. Huebner, Christianus: *Federicus bellicornis* Academiae Lipsiensis ante haec trecentos annos fundator historicè descriptus
11. Reichius, Johannes: *Dissertatio apologetica* voluens, quae Celsissima sapientissima inter mortales femina et conjugio Nepieni virescat
12. Skykius, S. Samuel: *De eo, quod justum est circa*
imbitatorem
13. Skykius, Samuel: *De jurebus singularibus Comitiarum*
in Germania
14. Skykius, Samuel: *De feudis Lusatae superiores*
15. Skykius, Samuel: *De conventionibus usurariis*
16. Skykius, Samuel: *De iure rerum venalium*
17. Skykius, Samuel: *De Diverso Coloniarum jure.*
1709 & 1717.

[Faint, illegible handwriting on aged paper]

1708 28
Halt 1709
11a

IOANNIS REICHII,

DISSERTATIO APOLOGETICO-VOTIVA

qua

CALPHVRNIA

Sapientissima inter mortales femina

à

comitiis Vlpiani vindicatur,

&

VIRO - IUVENI

CLARISSIMO ATQVE DOCTISSIMO

IACOBO OTTO,

ANCLAMENSI - POMERANO,

pro summis in Iure honoribus publice & so-
lemniter disputanti perennis exoptatur
felicitas.

18

Dexitiali multorum vocabulorum abusu iustas duxisse querelas aeternum illud Britanniae decus, Io. Lockium, (a) dudum confessi sunt illi, qui solerti veritatis scrutinio & sanioris sapientiae studio indefessam huc vsque addixerunt operam, (b) Quum enim voces natura ipsa & citra hominum voluntatem nihil significant (c) & a libera Gentium voluntate & arbitrio omnis vocabulorum vsus pendeat, utpote

quas penes arbitrium est, & ius & norma loquendi (d) factum est, ut mortalium quisque pro vana inclinationis, ingenii, adfectus propositique sui ratione ac indole novam plane, eamque incommodam aut peruersam indies adfingeret significationem, natium vero & naturae rei & vocis origini consentaneam adaequatamque sensum respiceret nimis aut insuper haberet, ut summa cum adseueratione affirmari possit, aut nullam, aut obscuram, ambiguum minusque aptam impositam esse hodie vocibus significationem. Exemplum longius peti- tum nobis haud conquirendum, sed quod praesens disputatio examinandum sinit, intuendum paucis contemplandumque est, sic veritas adsertionis satis in propatulo habebitur. Varia imprimis & insignia vocabulorum, quae in Iure Ciuili commodam significationem habebant, immutandorum, vel nouiter effingendorum, vel absonum in sensum pertrahendorum specimina dedisse Pontificem Romanum in Iure, quod dicitur, Canonico, non potest fugere eum, qui compertum habet, illud ex foeda regnandi dominandique in Principes libidine confarcinatum esse, quae indignationem, liorem & aemulationem, magnos illos veritatis ac pietatis hostes, perpetuos habebat comites, (e) ut non errauerim, si ex hoc fonte discessus Iuris Canonici a ciuili, errores, contradictiones, insulas doctrinas, quas Pontifex in hac sentina malorum fouet, promanasse adseram & consuetis vocabulorum abusus & veritatis immutationibus omne illud adscribam, quidquid in iniquo hoc iustitiae & aequitatis sacrari contra scripturae sacrae normam, rectae ratio.

(a) De l'Entendement humain, lib. III, c. 10, §. 2. (b) Rehbahn de interpret. Iur. obsc. thes. 23, seqq. (c) Grot. de I. B. & P. lib. III, c. 1, §. 8. & August. lib. II, de doctrina Christi, c. 24. d) Anton. le Grand, Instit. Philos. p. 1, c. 10, n. 5, p. 31. (e) Stryke de praecogn. iur. vniuers. cap. 8, §. 1.

rationis vsum, legum ciuiliū sancita scriptum legitur. Absit tamen vt ob sacrilega & impia quædam adserta, errores falsasque opiniones passim in illo corruscantia, illud totum abdicemus, aut igni flammisque cum Luthero tradamus, aut denique tota conuitorum plaustra in illud exoneremus, quum arduæ nos & prægnantes circumstent rationes, ob quas maiori cum diligentia ius Canonicum euoluendum addiscendumque est, quam Ius Iustinianæum. Exhibuit nobis eas, quamvis summatim & breuiter Excellentissimus Vir, Christianus Thomasius, & solidis argumentis publica ab vtilitate petitis demonstrandum dedit, plus temporis studiique Iuri Canonico, quam Ciuili & Romano impendendum esse. (g) Nec permittit studii iuridici ratio, aliam in comparanda Iuris æquie notitia ingredi viam, si vtriusque Iuris Candidati, Licentiati aut Doctoris nomen dignitatemque cum laude sustinere cupimus. Dandum enim aliquid veniæ est præoccupatis mortalium mentibus partiumque studio abreptis, cui plurima pars Doctorum, qui huius iuris placita in vnum redegerunt systema, addicta tenebatur, ac separandum a scoriis aurum est, quod in venis legum delitescit, quo vtilia ab inutilibus, vera ac falsis iuste secernantur & reiectis casus inutilibusque ea, quæ frugi sunt & emolumentum in Republica vtraque habent, retineantur. Positum esse solet in more cauti solertisque veritatis scrutatoris, sana vbique & salutaria sectari dogmata, & si quæ minus recta aut a ratione, pietate ac vtilitate aliena deprehendit, ea castigat & abusui obnoxia aut deprauata in melius commutat. Hæc me impræsentiarum commouit ratio, pro Calphurnia, sapientissima femina, apologiam scribere mentisque meæ cogitationes de illo Prætoris Edicto vberius explanatiue exponere, quod Ulpianus L. i. §. 5. *de postulando* exhibet & ob illud feminas a Procuratoris officio, ceu maxime virili, arcet & cohibet, hæc verba pro ratione adlegans: *ne contra pudicitiam sexui congruentem alienis causis se immisceant, ne virilibus officiis fungantur mulieres.* Nec in his subsistit, sed originem a Carfania, improbissima femina, petit, quæ inuerecunde postulans & Magistra-

(f) Henr. Cornet, Agrippa de vanit. scient. c. 92. (g) in præfat. ad Gerh. von Marstricht, Histor. Iur. Eccles. & Pontif.

gistratum inquietans, causam dederit Edicto, cui sancito consona est
L. 2. π. de R. I. & L. 18. C. de Procurat. Hallucinatam fuisse Vlpianum
 pro more suo in rationibus adiectis primo adspectu patet, dum impu-
 dentiam donum personis, qua postulare cupiunt, haud obscure adscri-
 bit & feminas eapropter ab Aduocari officio coercet, ne contra pud-
 citiam sexui huic congruentem alienis causis sese immiscetas quid-
 quam suscipiant. Sic enim suo iam aeo existimauit Vlpianus, & ita
 adfectus adhuc hodie est multorum animus, vt loco probitatis, hone-
 statis ac doctrinae animum subdolum, vaniloquentiam seu garrulitatem
 ac donum impudentiae Aduocatis anxie commendent, nec infrequenter
 eosdem verbis Luciani instruant: h) *Quod maximum est, temeritatem affer,*
dein audaciam & impudentiam; verecundiam autem mansuetudinem, medi-
ocritatem & erubescenciam domi relinque: inutilia enim sunt & negotio
per quam contraria. Et porro: audacia & impudentia, mendacium,
quoque promptum ac semper in labiis summis periurium & inuidia erga
cunctos, odium quoque & blasphemia, nec non calumnia frequentes, hac
te breui celebrem & conspicuum reddent. Nec melior maioris que
menti altera est, quam subministrat Vlpianus ratio, ne virilibus officiis
fungantur mulieres, quum illae ad alia negotia virilia sponte prompte que
admittantur, nec in propria causa, si eam in foris proponere & ferram
alterationis cum aduersario reciprocare volunt, a iudicis excludantur.
 Recte enim iudicat Consummatissimus Regiae nostrae Academiae Ictus,
 Samuel Strykius, (i) dum Advocati officium naturae femininae haud con-
 trarium pronunciat atque exemplum a Regio Imperio, munere maxime
 virili, cui feminae prudentissime felicissimeque olim praesuerunt & ad
 huc hodie praesunt, petit, futiles Magonii (k) & Borelli (l) rationes refu-
 tans, opinantium: Iudicem mulieris venustate vel facundia amore capi
 facileque corrupti posse. Nec praetermittenda est origo seu occasio
 Edicti Pratorii, cuius heic mentionem iniicit Vlpianus, sed videndum,
 quid praesidii pro communi doctrina in ea lateat, ne quidquam omitta-
 mus, quod nobis ansam praebere possit thema nostrum exactius exami-
 nan-

(h) Vid. Ziegler. Rabulistic, c. 4. & 9. ac Parthenius litigiosus lib. II. c. 7. (i) in disp.
 de Aduocat. conscient, cap. 1. n. 21. (k) Cynofur. Aduocat. p. II. c. 2. n. 17.
 (l) de Mag. Edict. lib. 1. c. 7. n. 47.

nandi ponderandique. Dedit vero illam Carfania, quæ improbissima
 dicitur femina, inuerecunde postulans & Magistratum inquietans.
 Abusum fuisse Vlpianum Carfaniæ vocabulo illudque Calphurniæ loco
 substituisse, haud vanam facio coniecturam & ex ipsa Doctorum dissen-
 sione suspicionem duco, dum ambiguo Marte de nomine feminae cer-
 tant, quæ abiecta omni verecundia refractisq; pudoris claustris canè im-
 pudentior postulauerit Magistratumque inquietauerit. Vulgus Inter-
 pretum eam vocat Carfaniam, sed Corasius (m) eam Caiam Afraniam
 Licinii Buctrionis vxorem adpellat, auctoritate Valerii Maximi (n)
 procul dubio nitens, qui eam adeo promptam ad lites contrahendas
 pronunciat, vt inuistratis foro latratibus assidue tribunalia exercendo
 muliebris calumniæ potissimum euaserit exemplum. Quamvis Mo-
 rerijs (o) cum Valerio Maximo eam lecti foedere rectius societ Licinio
 Buccioni, Senatori Romano Amplissimo, fronti tamen illius idemti-
 dem rixandi litigandique in foro notam inurat. Qui adcuratus sen-
 tiunt, Calphurniam, Plinii Iunioris vxorem nominant (p) quæ in studijs
 humanioribus & Iurisprudencia tantos fecit progressus, vt non solum
 librum, quem Maritus conscribere inchoauerat, perfecit & luci publi-
 cæ exposuerit; (q) verum etiam ea facundia ac animi promptitudine
 causas in Iudicijs perorauerit, quæ fata causarum dirimebat, lapsa erige-
 bat, fatigata reparabat & gloriosæ vocis consilia munimine, laboran-
 tium spem, vitam & posteros defendebat, (r) quas egregias animi dotes
 ipse Plinius admiratur & exquisitissimis laudibus exornat. (s) Provo-
 cat Morerijs (t) ad Antonium Augustinum *de Leg. & Sci.* qui Auctor si
 ad manus esset, plura forsitan de persona, eruditione ac iuris notitia pru-
 dentissimæ huius feminae edisserere valeremus. Inquisturi iam in
 genuinas Edicti Pratorii rationes, reuicimus falsa & insulsa Vlpiani dicta
 & veriora ac meliora substituiimus, quo nobis de origine & occasi-
 one Edicti constet & causa erroris communis in lucem e-

):(3

mer.

- (m) lib. IV. Miscell. c. 21. (n) lib. VIII. c. 3. exempl. 2. (o) Dictionaire Historiq.
 sub voce Afrania. (p) Hoffmann in Lexic. vniuers. tom. I. p. 354. & Henric,
 Corn. Agrippa oper. part. post. de nobilit. & præcell. sex. fem. p. 136. (q)
 Joh. Frauen-Lob in der Lobwürdigen Gesellschaft gelehrter Weiber p. 6.
 (r) L. 14. C. de Aduoc. diu. Iudic. (s) lib. IV. Epist. 19. (t) Diction. Histor-
 rig. sub voce Calphurnia.

mergat. Ea plerumque est mortalium indoles & praua hæc consuetudo altas dudum in multorum animis radices egit, vt vel dictis Virorum auctoritate pollentium fascinati, aut vano vitiosoque vitæ genere, quod cacoethes hominum sectatur, temeraria inconsultaque de rebus personisque plurimis, quas vel obiter norunt aut per transfennam aspexerunt, iudicia proferant eaque postea arcte teneant defendantque, quæ tamen, si rerum hominumque naturam, indolem, dignitatem ac præstantiam adcuratius introspiciunt, falsa deprehendunt atque a veritate alienissima. Platonis (u) itaque, Aristotelis (x) aliorumque veterum Philosophorum auctoritate factam esse credo, quod feminis impudentia, iracundia, inconstantia &, nescio, quid monstri adscriptum illudque Poetæ effatum (y)

Varium & mutabile semper

Femina,

pro folio Sybillæ reputatum fuerit, quia iam adlegata vitia promiscuæ saltem multitudini ac gregariæ colluuiæ, non vero feminis honestis & præstantibus adscribi possunt, vt pote quæ teste Becmanno (z) atq; Menagio (a) magis ex educationis institutionisq; defectu, quam naturæ culpa proueniunt: nemini enim præclusa est virtus, sed omnes admittit, nulla vel sensus vel sexus ratione habita. (b) Nihilominus hanc ineptam & a profanis mentibus effictam opinionem Prætores auide adripuerunt & ob enarrata crimina præstantissimas ac virilis animi feminas ab Advocati munere suscipiendo coercuerunt, quos improvide sequuti Icti veteres eas quoque a muneribus Reipublicæ exornandis ceterisque dignitatibus procul abesse iusserunt, vix memores illius effati, quod alibi (c) de feminarum iudicio ingenique *ἀνρίβητα* pronunciarunt. Sed mitto iam hoc *ἀνρίβητα* specimen, quod temeritatem, præcipitan-
tiam & incuriam illorum, qui placita Ictorum veterum in vnum con-
gesserunt systema, apertissime prodit. Hic tamen animum meum ad
huc vellicat scrupulus, quare Vlpianus Calphurniam, lectissimam femi-
nam tantis verborum contumeliis lacerauerit, cui tamen teste omnis

exce-

(u) Lib. VI. de LL. (x) lib. IX. de Histor. animal. c. 10. (y) Virg. IV. Aeneid. v. 469.
(z) Medit. pol. cap. VI. §. 3. (a) in Histor. mulier. Philos. Dacicæ inscripta p. 3.
(b) Seneca lib. III. de beneficiis cap. 18. (c) L. 12. §. 5. π. de Iudic.

exceptionis maiore, Marito, summum fuit acumen, summa frugalitas, castitas ac litterarum studium. (d) Criminatur quidem Vlpianus, quod inuerecunde postulaerit & Magistratum inquietaerit, sed conuitia sua non probat, quin potius apertum malæ causæ indicium profert, dum Carfanæ nomine abutitur, veritatem opprimit & imperitis imponit. Laude potius ac prædicatione dignam iudico Calphurniam & dicta Vlpiani contumeliosa contemno: quia pro iure suo agebat & illud, quod fas erat, a Iudicibus imperitis & maleuolis ardentèr efflagitabat, qui consutis dolis ac technis illud inflectere ac violare meditabantur: nam res suas in iudicium deducere, postulare & Magistratum sollicitare non est flagitium, sed iustitiam partibus litigantibus denegare & cum repulsa easdem dimittere crimen inuoluit. Hoc procul dubio animaduertent nonnulli iuris Antistites & iniquum Edictum Prætorium aliquantum ex parte ad æquitatem reduxerunt, dum feminas in causis propriis, necessariis, piis & summariis postulantes summa cum iustitia admittunt, (e) cognitum perspectumque habentes, impudentiæ donum masculis æque ac feminis male moratis competere, eosque his sæpius hoc in flagitio dubiam reddere palmam. Comprobant hoc ipsum viuo exemplo fori nostri titinnabula, quæ Rabulistarum nomine venire solent, digna ob iteratum impudentiæ perfrictæque frontis crimen, ut non solum Aduocati prouincia; verum etiam reliquæ dignitates atque munera ipsis interdicerentur. Nolo tamen hac Apologia pro Calphurnia conscripta mulierum impudicarum, quæ exemplar luxuriæ ac leuitatis absolutum præbent, partes in me defendendas suscipere, tantum absit, ut Frauenlobii nomen adfectem, quod ob infinitas laudes omni generi femineo compositas consequutus est ille Henricus Moguntinus, Frauenlobius dictus & post mortem a mulieribus ex hospitio vsque ad locum sepulturæ deportatus, quam lepida[m] historiam Albertus Argentinensis litterarum monumentis prodidit (f) Sed hoc tantum intendo, reuocandum esse Edictum Prætorium plus iusto seuerum, admittendasque esse feminas ad officia & munera publica, ne iis via ad virtutem præcludatur. Nam ex historia littera-

ria

(d) Plin. loc. adleg. (e) Vid. Strykii Adnotat. ad compend. Lauterbach. p. 120. voce femina. (f) Vid. Bayle Dictionair. Critiq. sub voce Frauenlob. p. 1290.

ria compertum habeo, Scythas nomen feminarum frustra perhorruisse, veteres autem Germanos mulierum sanctiones & placita optimo iure omni cultu ac honore fuisse prosequutos. (g) Subministraretur hoc emolumento indigentibus presis que paupertate maritis, quibus res angusta domi aut curta supellex eruditionis est, leuamen, vitam commodam agendi & opera mulieris toti familiae de victu & amictu prospiciendi. Haberet hæc sanctio tum alia emolumenta plurima, tum illud imprimis, quod feminae in paupertate constituta tam soluta, quam lecti foedere sociata honestis modis victum & amictum sibi suisque querere & reiecto flagitioso viuendi genere maximis ac pene immortalibus meritis Rempublicam Patriamue exornare possent, vt alia commoda inde in societatem humanam vbertim protuberantia iam silentii velo obuolam. His finem facio & officii mei memor, Tibi, Clarissime Otto, qui in Oderana & Fridericiana Academia Philosophiae & Iurisprudentiae præclaram per integrum lustrum, & quod excurrit, dedisti operam, summos honores mox conferendos ex animo gratulor, voveoque, vt iuris æquiuæ notitiam in tota tua vita excolas viuoque exemplo repræsentas, quo in iure vtroque rite excellas locumque aliquem non inter circumforaneos istos clamatores, sed inter veros & graues Ictos mox obtineas. Data opera abstineo longioribus encomiis, nec per laudes Tuas latius decurro, nemodestiam Tuam offendam & adsentatoris crimen incurram.

(g) Tacit. de Mor. Germ. c. 8.

ULB Halle

3

003 245 462

86

1704 28
Halle 1704
17a

IOANNIS REICHII,
 DISSERTATIO APOLOGETICO-VOTIVA
 qua
CALPHVRNIA
Sapientissima inter mortales femina
 à
conuitiis Vlpiani vindicatur,
 &
 VIRO - IUVENI
 CLARISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
IACOBO OTTO,
 ANCLAMENSI - POMERANO,
 pro summis in Iure honoribus publice & so-
 lemni ter disputanti perennis exoptatur
 felicitas,

18
XIX. 13 - 2

